

efter min opfattelse er en utrolig klog og dygtig politisk taktiker og har valgt ikke at sætte spørgsmålet om Tibets suverænitæt på dagsordenen i den nuværende situation.

På Tibethøringen sagde Dalai Lama, at han i de sidste 15 år havde undladt at rejse kravet om et selvstændigt Tibet, da han fandt, at det ellers ikke ville være muligt at komme i dialog med Kina om en politisk løsning på Tibet, men dette betyder selvfølgelig ikke, at vi herhjemme kan bruge en sådan udtalelse som begrundelse for ikke at arbejde for, at Tibet kommer til orde i FN.

Der er herefter kommet udtalelser fra forskellige politikere i Folketinget om, at når Dalai Lama har denne holdning til selvstændighedsproblemet, er det det samme som at sige, at han ikke vil have, at Danmark arbejder for, at Tibet skal tale i FN.

For at få tydeliggjort dette har jeg skrevet til det officielle informationskontor og fået det svar, som jeg læste op før, så nu skulle der ikke længere være tvivl om, hvad det er, Tibet gerne ville gøre. Jeg håber så også, at hr. Jørgen Estrup har ændret opfattelse i forhold til, hvad han udtalte i Information den 14. maj i år, hvor han nævner, at forslaget overhaler Dalai Lamas egen dagsorden og forplumrer sagen, men at han har al mulig sympati for Tibets sag.

Jeg mener sådan set, at det vigtigste i dette spørgsmål er, at vi ikke skal optræde som toprådgivere for Tibet, og i øvrigt er det måske et dårligt råd. Det er derfor, jeg har henvendt mig til Tibet for at få deres egen formulering og vurdering af situationen.

Jeg vil gerne her knytte den bemærkning til det, at jeg nu har overgivet min korrespondance, den er måske ikke så omfattende, og det er måske ikke verdens bedste korrespondance, til udenrigsministeren, og jeg håber, at den kan indgå i udenrigsministerens klargøring af, hvad det er, der egentlig menes, for det er jo klart, at det er en lidt anden udlægning end det mundtlige referat, vi har fået fra udenrigsministeren af mødet med Dalai Lama.

Jeg vil gerne opfordre udenrigsministeren til at få klarlagt, hvad der er op og ned f.eks. ved en officiel henvendelse, eller hvordan man nu kan gøre det. Jeg mener i hvert fald, at vi må have på det rene, hvad det er, vi snakker om. Hvad er det egentlig, Tibet selv gerne vil have os til at gøre her?

Jeg synes personligt, at det er en utrolig klog taktik, Tibet har valgt, især fordi det fører den

meget fine politik, som jeg også støtter, at dette spørgsmål skal løses med ikkevold. Jeg tror, det stod klart for os alle sammen, at det er den linje, som Dalai Lama har ført og fører. Derfor tror jeg, at den rigtige vej at gå er at lægge pres på at få Kina i dialog med Dalai Lama, og at det er det vigtigste. Det er også tydeligt, at et af budskaberne fra høringen, som jeg i øvrigt synes var udmærket, er, at også det internationale samfund opfordrer Dalai Lama til at gøre sig gældende, sådan at der kan komme en dialog i gang.

Jeg tror ikke, at der er mange, der har været til høringen, der er i tvivl om, at der er tale om en brutal undertrykkelse. Vi, der står bag dette forslag, mener, at høringen bør følges op af nogle handlinger, og en af de handlinger er den, som det var vores indtryk i New York at tibetanerne brændte for, og som hr. Otto Steenholdt nævnte, nemlig at Dalai Lama kunne få en platform i FN og derigennem tale sin sag til hele verdens befolkning. Men den dialog kommer kun, hvis Kina sættes under pres.

En af udtalelserne fra hr. Jørgen Estrup er, at selv om vi er et lille land, skal vi hæve vores røst, og jeg må også opfordre hr. Jørgen Estrup til at revurdere situationen nu, hvor dette brev foreligger, og gerne få det bekræftet og yderligere dokumenteret. Man skal ikke nødvendigvis tage stilling bare på grundlag af det, men man kan få at vide, om dette er Tibets ønske, og hvis det er det, så er jeg overbevist om, at hele Folketinget vil gøre, hvad det kan, for at det skal opfyldes.

Jeg vil også gerne sige, at det ikke er vores tanke, at dette spørgsmål skal køres videre i salen, sådan at vi får en beslutning i salen, der fastlægger et stramt mønster for, hvordan udenrigsministeren eller Udenrigspolitisk Nævn skal håndtere denne sag. Det er vores indstilling, at sagen skal overgives til Udenrigspolitisk Nævn, men jeg synes, at vi nu har fået i hvert fald nogle udsagn og også fået fulgt den udmærkede høring op med i hvert fald ét forslag blandt sikkert og forhåbentlig mange, der kan være med til at støtte Tibets sag.

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, som i indledningen ikke var alt for åben, hvis man skal sige det lidt diplomatisk, om debatten og udlægningen af beslutningsforslaget, sådan som det er forløbet her og med vores brev derudefra, ikke også kunne betyde, at udenrigsministeren gerne vil se positivt på sagen i Udenrigspolitisk Nævn. I så fald synes jeg, vi var nået langt med denne udmærkede debat i dag.